

## ERC, l'etern joc de les cadires

Sovint fa la impressió que Esquerra no sigui capaç d'aprendre la lliçó de les successives i cada vegada més devastadores clatellades electorals –degudes principalment a la reedició d'un Tripartit que els havia fet fora del Govern i amb un caire palesament regionalista). Fins i tot ara, quan sembla que ha trobat un camí per evitar la davallada definitiva, segueix entestada en seguir practicant el seu permanent joc de les cadires: no tan sols es van barallar per a decidir qui seuria al tron de la direcció, sinó també per adjudicar el primer setial de Madrid.

Si el que pretenen és apostar amb fermesa per la renovació, per passar pàgina –per aquell *aire nou* que en el seu dia preconitzaven en un eslògan electoral–, tant el sentit comú com les més elemental lògica política fan creure que convindria que fos la futura direcció, encapçalada per Oriol Junqueras i Marta Rovira, qui escollís el cap de llista de les eleccions espanyoles. Així com que la persona designada fos un exponent d'aquest canvi, uns mostra explícita de la voluntat regeneradora.

Una idea que no comparteix Joan Ridaó, el qual, havent-se retirat, de grat o (més aviat) per força, de la cursa successòria, potser com a compensació –car no voldríem pensar en una rebequeria– insisteix en mantenir-se com a candidat a cap de cartell a Madrid, en comptes de deixar lloc a Alfred Bosch. Tan convençut està d'ell mateix, que ni tan sols accepta anar com a nombre dos i, sense pensar prou en el dany que això podria fer a la seva formació política, té la intenció de forçar unes primàries per a que els militants d'Esquerra escullin qui ha d'ocupar aquest lloc.

En la seva defensa, l'actual secretari general del partit argüeix que és convenient que el que vagi al capdavant de llista compti amb experiència al Congrés espanyol. Considera que únicament ell pot oferir un ample i dilatat full de serveis que el situa com la persona més capacitada per a optar per al lloc privilegiat al qual aspira. Atribuïnt-se els mèrits de la tasca feta, però oblidant que al mateix temps és, també, el responsable –o, si més no, coresponsable– d'haver perdut, l'any 2008, 5 dels 8 diputats que la formació independentista havia obtingut en les eleccions anteriors...

És, doncs, almenys raonable deduir que els signants del recent manifest "[Tornem a ERC](#)" es refeixin, de manera més o menys velada a Ridaó, en reclamar, al seu punt 7 que «*Cal obrir-se al talent de la societat, als bons professionals i aplicar el concepte de meritocràcia social, mai entès com "serveis al partit"»?*

Potser faria bé de reflexionar-hi..., amb major raó tenint en compte que, en aquesta ocasió, l'insensat i caïnita joc etern de cadires d'ERC podria esdevenir la gota que fes sobreixir la –ja tan sofrida– paciència dels seus militants, i acabar comportant que les tan anhelades i disputades butaques del congrés espanyol se'ls esvaïssin de davall dels seus nobles i obcecats glutis... per anar a raure als tan àvids i agraïts de Convergència (i Unió)!

dijous, 11 d'agost del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

[www.racodelapaula.cat](http://www.racodelapaula.cat)

Informació sobre els drets

